

Duhec Oskar

V veliki sobani
gostje so zbrani.

Izpod luči,
se nekaj iskri.
Ali so to le oči,
ki jih nekaj mori?

To Oskar je duh,
fantič je zaklet,
ga reši poljub,
potem bo otet.

V gradu skrivnosti ždijo in strašijo,
očem so nevidne,
naj gostje se pripravijo,
brž bodo vsem razvidne!

Izpod temnice velik mož se prikaže,
zagleda duhca, zbeži od fobije,
o njem ni ne duha in sluha še leta zatem,
ko nekdo izve, da ta mož v norišnici ždi,
od trepeta so mu solzne oči.

Na obisk v grad pride mlada gospa,
želi si ga ogledati – vsa polna upanja.

Sama po gradu koraka
in naenkrat ostane brez zraka.

V njeni bližini postane hladno,
spreleti jo srh, ko pogleda v temo.

Čeprav jo je strah, skuša ostati zbrana
in duhca vpraša: »Ali sva sama!«

V duhčevem srcu postane toplo,
ko vidi otožne ljubeče oči,
ki želijo bližine si v tej noči.

Ogrelo je duhca nje srce ljubeče,
da našel jo je, imel je obilo sreče.

V njenem pogledu zaznal je ljubezen.
»Cmok ...« je izničil urok,
ki pehal ga je v brezen.

Ljubezen premagala zlo je.
Oskar spremeni se v možaka,
ki ga kasneje imajo vsi za junaka.